

РЕШЕНИЕ

№ 6838

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г К

при участието на секретаря М С
като разгледа докладваното от Г К Гражданско дело № 20231110164669 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.439 от ГПК,вр.чл.124,ал.1 от ГПК от Р. А. В.,ЕГН *****,с адрес С,с пълномощник адв.К. С.,с адрес С,против „А,ЕИК,с със седалище и адрес на управление С,офис сграда Л,представлявано от Ю Ю,с искане да бъде постановено решение,с което да бъде признато за установено,че ищецът не дължи сумата от 1966,56 лева главница по запис на заповед от 07.03.2011 г.,139,33 лева разноски по издаден изпълнителен лист на 18.02.2013 г. по ч.гражд.дело № 4063/2013 г. по описа на СРС,54 състав.

В исковата молба се твърди,че ответникът се е снабдил с изпълнителен лист по ч.гражд.дело № 4063/2013 г. по описа на СРС,54 състав за сумата от 1966,56 лева главница по запис на заповед и за 139,33 лева съдебноделоводни разноски. Ищецът В. твърди,че въз основа на издадения изпълнителен лист е образувано изп.дело № 20137840400211 по описа на ЧСИ Й Ц. В исковата молба се поддържа,че с подаване на молбата за образуване на изпълнителното дело е прекъсната давността,а последното валидно изпълнително действие е от 14.06.2018 г.,когато е наложен запор върху трудово възнаграждение на ищеца. Ищецът твърди,че считано от последното изпълнително действие е изминал период от време,по-дълъг от пет години и вземането се явява погасено по давност. Ищецът моли съда да постанови решение,с което да уважи предявения иск.

Ответникът „А в депозирания писмен отговор оспорва исковата претенция като неоснователна и недоказана. Ответникът сочи,че са предприемани различни изпълнителни действия като се изтъква,че и след налагане на запора върху трудово възнаграждение са формулирани искания за извършване на изпълнителни действия – на 06.01.2020 г.,на 28.10.2021 г. и на 07.03.2023 г. Ответното дружество изразява становище,че не е изминал срок,в

рамките на който вземането да е погасено по давност. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли иска.

Софийският районен съд, първо гражданско отделение, 42 състав, като обсъди представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване изискванията на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното :

Представен е препис от изпълнителен лист, издаден на 18.02.2013 г. по ч. гражд. дело № 4063/2013 г. по описа на СРС, 54 състав, съгласно който Р. А. В. е осъден да заплати на „А сумата от 1966,56 лева – по запис на заповед от 07.03.2011 г., предявен за плащане на 08.03.2011 г., както и 139,33 лева съдебноделоводни разноски.

С молба от 26.02.2013 г. „А е поискала образуване на изпълнително дело при прилагане на изпълнителен способ – заповед върху трудово възнаграждение.

От приложеното изпълнително дело № 20137840400211 по описа на ЧСИ Й Ц се установява, че на 28.02.2013 г. са изпратени покана за доброволно изпълнение и заповедно съобщение до работодател на длъжника, на 26.02.2013 г. са изпратени заповедни съобщения до банкови институции, на 06.03.2013 г. Б е наложен заповед по банкова сметка, по който има и предходно наложен заповед по друго изп. дело, на 08.03.2013 г. Ю уведомява, че е наложен заповед, но по сметката липсва авоар, на 11.03.2013 г. О уведомява, че признава вземането, за което е наложен заповед и банковите сметки са блокирани, както и уведомява за наличието на предходно наложен заповед, на 11.03.2013 г. „Р(Б)“ ЕАД уведомява, че е наложен заповед, но по банковата сметка няма наличност, а има предходно наложен заповед, с протокол от 28.03.2013 г. частният съдебен изпълнител определя съразмерна вноска от 20 лева месечно при съобразяване размера на отделните задължения по изпълнителните дела, на 27.02.2014 г. и 04.03.2015 г. вискателят е отправил искане за извършване справка за работодател и налагане на заповед върху трудово възнаграждение, на 18.02.2016 г. е изпратено заповедно съобщение до О, а с молба от 18.04.2016 г. е формулирано искане за налагане заповед върху трудово възнаграждение, получавано при работодател Е, на същата дата е изпратено заповедно съобщение, в отговор дружеството сочи, че лицето не работи, считано от 21.03.2016 г., на 13.09.2016 г. е наложен заповед върху трудово възнаграждение чрез И, на 12.10.2016 г. е направено от вискателя ново искане за установяване работодател чрез справка от НОИ, на 25.10.2016 г. вискателят овластява съдебния изпълнител да избира начин на изпълнение, на 27.06.2017 г. е отправено искане за реализиране на изпълнение чрез заповед върху банкови сметки, на 28.02.2018 г. е изпратено заповедно съобщение до П, на 14.06.2018 г. и на 08.08.2018 г. са изпратени заповедни съобщения до дружество И, на 06.01.2020 г. „А претендира налагане на заповед върху банкови сметки, на 28.10.2021 г. е формулирано искане за заповедиране на банкови сметки или на трудово възнаграждение, на 07.03.2023 г. „А формулира ново искане за налагане на заповед върху банкови сметки, на 16.01.2024 г. е изпратено заповедно съобщение до В в качеството му на работодател, с уведомително писмо работодателят отговаря, че заповедът не може да бъде наложен, защото след извършване на удържки трудовото възнаграждение е под размера на минималната работна заплата.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи :

По допустимостта на иска :

С оглед това,че ищецът В. оспорва дължимост на парични суми,които не са заплатени,за ищеца съществува правен интерес от предявяване на отрицателния установителен иск.

По основателността на иска :

Когато е предявен отрицателен установителен иск,в тежест на ответника е възложено да докаже,че вземането подлежи на изпълнение чрез способите на принудително изпълнение. В хипотезата на предявен иск по чл.439 от ГПК ищецът може да основава твърденията си за недължимост на паричната сума само въз основа на обстоятелства,последващи по време производството,в рамките на което е издадено изпълнителното основание. Чрез предявяване на иск по чл.439 от ГПК длъжникът цели отричането дължимостта на паричната сума въз основа на новонастъпили обстоятелства. В конкретния случай ищецът В. оспорва вземането като се позовава на настъпила погасителна давност с твърдения,че последното изпълнително действие е от м.06.2018 г.,а последващи изпълнителни действия не са реализирани. Погасителната давност е регламентирана в полза на длъжника,който може да се позове на давност,ако в определен срок,считано от настъпване изискуемост на вземането кредиторът бездейства. С предявения иск ищецът В. оспорва вземане по издадена заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК като ищецът не твърди да е подавал възражение срещу заповедта за изпълнение,което означава,че с изтичането на срока за подаване на възражение,считано от връчването на покана за доброволно изпълнение заповедта за изпълнение се явява стабилизирана. Законът не регламентира каква е приложимата погасителна давност относно вземания по заповеди за изпълнение,по които не е подавано възражение,но в съдебната практика е възприето,че приложимата погасителна давност за тези вземания е петгодишната давност.Съдът счита,че следва да бъде приложена петгодишна давност,както при съдебните решения съгласно чл.117,ал.2 от ЗЗД. Ако срещу заповедта за изпълнение не бъде подадено възражение,заповедта за изпълнение се стабилизира и се преклудират всички доводи срещу вземането,които длъжникът би могъл да релевира,а съгласно чл.424 от ГПК вземането по заповедта за изпълнение може да бъде оспорено или въз основа на нови доказателства,или въз основа на новонастъпили обстоятелства. Отчитайки правните последици,които има заповедта за изпълнение,ако не е било подадено възражение,както и при съобразяване наличието на сходство между разпоредбата на чл.424 от ГПК и разпоредбата за отмяна на влезли в сила съдебни решения съгласно чл.303,ал.1,т.1 от ГПК съдът приема,че неоспорената заповед за изпълнение и съдебното решение пораждат идентични последици и приложимата погасителна давност при вземания по заповеди за изпълнение,по които се на подадени възражения и са се стабилизирали, следва да бъде петгодишна,както е за съдебните решения съгласно чл.117,ал.2 от ЗЗД. Аргумент в подкрепа на разбирането,че приложимата давност е петгодишна е и принципното различие в правната уредба по чл.237 и следв. от ГПК (отм.),тъй като предявяването на отрицателен установителен иск за недължимост на вземането,основано на

несъдебно изпълнително основание би могло да бъде реализирано без ограничение във времето съгласно чл.254 от ГПК (отм.) и правната уредба на заповедното производство по действащия ГПК,при което оспорването на заповедта за изпълнение след изтичане на срока за подаване на възражение може да бъде реализирано само при наличието на предвидените в чл.424 от ГПК предпоставки. Развитите съображения мотивираха съда да приеме,че приложимата давност е петгодишната давност. Следователно от значение за преценка дали искът,предявен от ищеца В. е основателен е дали има период,по-дълъг от пет години,без да са предприемани изпълнителни действия. За да е настъпила погасителна давност,необходимо е да бъде установено,че в период от поне пет години не са поискани или извършени изпълнителни действия. Според приетото Тълкувателно решение на ОСГТК на ВКС от 26.06.2015 г. по тълк.дело № 2/2013 г. по време на изпълнителния процес давността се прекъсва с всяко действие на принудително изпълнение или всяко действие,изграждащо съответния изпълнителен способ,давността се прекъсва и с искането за реализиране на съответен изпълнителен способ,тъй като съдебният изпълнител е длъжен да го приложи (в този случай давността се счита прекъсната от момента на искането),а според приетото Тълкувателно решение от 28.03.2023 г.,постановено по тълк.дело № 3/2020 г. по изпълнителните дела давност не е текла до 26.06.2015 г.,т.е. до датата на приемане на тълкувателното решение,постановено по тълк.дело № 2/2013 г. Съдът,съобразявайки постъпилото изпълнително дело,както и предприеманите изпълнителни действия и исканията за извършване на изпълнителни действия,намира,че не се установява период от време,по-дълъг от пет години,без да има поискани или извършени изпълнителни действия,поради което предявената от ищеца В. искова претенция подлежи на отхвърляне. В рамките на изпълнителния процес давността се прекъсва с всяко изпълнително действие,но се счита,че е прекъсната,считано от искането за изпълнителното действие. Когато взискателят е поискал извършване на изпълнителни действия,независимо от това дали същите са предприети,липсата на предприемане на действия не може да се тълкува във вреда на взискателя. В настоящия случай от представените по делото доказателства от изисканото изпълнително дело се установява,че са искани различни изпълнителни действия,респективно подновявани са искания за изпълнителни действия,не се установява период,по-дълъг от две години,без да има искане за реализиране на изпълнителни действия. В настоящия случай доводът на ищеца В.,че последното изпълнително действие е заповор върху трудово възнаграждение от 14.06.2018 г.,след което не са реализирани други изпълнителни действия,не може да доведе до извод за основателност на иска – в тази насока по делото се установява,че са наложени заповори,за които никой от страните не твърди да са вдигнати,а заповорът има действие,както върху наличните към момента на заповора парични средства,така и при бъдещо постъпване на парични суми по заповорираната банкова сметка,т.е. не може да бъде възприето,че заповорът се налага еднократно – след налагането му заповорът действа продължително,за да бъде обезпечено реализиране вземането на кредитора,а и ответникът,като взискател,е отправял искания за конкретни изпълнителни действия с молби от 06.01.2020 г.,28.10.2021 г.,07.03.2023 г.,а на 16.01.2024 г. е наложен заповор върху трудово възнаграждение. С оглед наличието на отправени от взискателя искания и при липсата на период от две

години, без да са формулирани искания за реализиране на изпълнителни действия, съдът приема за неоснователен доводът на ищеца В., че е настъпила перемпция на изпълнителното дело по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. Софийският районен съд, отчитайки извършените изпълнителни действия, както и формулираните от вискателя искания за извършване на изпълнителни действия, приема, че исковата претенция подлежи на отхвърляне.

При този изход на делото и като съобрази, че ответникът формулира искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в размер от 100 лева.

Водим от гореизложеното, **Софийският районен съд**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.439 от ГПК, вр.чл.124, ал.1 от ГПК, предявен от Р. А. В., ЕГН *****, с адрес С срещу „А, ЕИК, със седалище и адрес на управление С, офис сграда Л, представлявано от Ю Ю, за признаване за установено, че ищецът не дължи сумата от 1966,56 лева (хиляда деветстотин шестдесет и шест лева петдесет и шест стотинки) главница по запис на заповед от 07.03.2011 г., 139,33 лева (сто тридесет и девет лева тридесет и три стотинки) разноски по издаден изпълнителен лист на 18.02.2013 г. по ч.гражд.дело № 4063/2013 г. по описа на СРС, 54 състав, чрез способите на принудително изпълнение поради настъпила погасителна давност.

ОСЪЖДА Р. А. В., ЕГН *****, с адрес С да заплати на основание чл.81 от ГПК, вр.чл.78, ал.3 от ГПК на „А, ЕИК, със седалище и адрес на управление С, офис сграда Л, представлявано от Ю Ю сумата от 100 (сто) лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____